

“मीठे बच्चे— तिमीले लौकिक अलौकिक परिवार सँग तोड निभाउनु पर्छ, तर कसै सँग मोह राख्नु हुँदैन, मोहजित बन्नु छ।”

प्रश्नः— यो परिवर्तनको समय हो, त्यसैले बाबाको कुनचाहिँ श्रेष्ठ मत सबैलाई सुनाइरहनु पर्छ?

उत्तरः— बाबाको यो श्रेष्ठ मत सुनाऊ— विनाश भन्दा पहिले आफ्ना पापको हिसाब-किताब चुक्ता गर। आफ्नो भविष्य श्रेष्ठ बनाउनको लागि बाबा माथि पूरा-पूरा बलि चढ। विनाश भन्दा पहिले ज्ञान र योगबाट मुक्ति-जीवन मुक्तिको वर्सा लेऊ। सारा पुरुषार्थ अहिले नै गर्नु पर्छ। बाबामाथि सबै बलिहार गन्यौ भने २१ जन्मको लागि मिल्छ। बाबाको बनेर हर कदममा डाइरेक्सन लिइराख।

ओम् शान्ति। बाबा बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ। अहिले तिमीले ३ बाबा सँग सम्बन्ध निर्वाह गर्नु पर्ने हुन्छ। जब सत्ययुगमा हुन्छौ, एक बाबा सँग सम्बन्ध निर्वाह गर्नु पर्ने हुन्छ। ठीक हो नि? हिसाब बुद्धिमा बस्छ? जसको बन्नु छ, उनी सँग सम्बन्ध निर्वाह गर्नु पर्ने हुन्छ। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— लौकिक कुटुम्ब परिवार सँग पनि सम्बन्ध निर्वाह गर्नु पर्छ अन्त्यसम्म। कुनै लौकिक सम्बन्धीलाई चिठी लेख्यौ भने हुलाक मार्फत जान्छ। यहाँ पनि बेहदका बाबालाई चिठी लेख्दा शिवबाबा मार्फत ब्रह्मा लेख्छौ। यी कुरालाई तिमीहरू बाहेक अरू कसैले पनि बुझ्दैनन्। यहाँ कुनै नयाँ व्यक्ति आएर बस्यो र बाबाले भन्नुभयो— तिमी ३ पिता छन्, उसले बुझ्न सक्दैन। एक— लौकिक पिता। दोस्रो— यिनी संगमयुगी अलौकिक पिता र तेस्रो— पारलौकिक पिता त सबैका हुनुहुन्छ नै। भक्तिमार्गमा पनि हुनुहुन्छ भने अहिले पनि। यो कसैले पनि जान्दैन। केवल उनको गायन-पूजन गर्छन्। तिमी बच्चाहरूले तीनै बाबाको जीवन कहानी जान्दछौ। कति कुरा सम्झाउनु पर्छ।

सत्ययुगमा सबै सद्गतिमा हुन्छन्। सुखी नै सुखी हुन्छन्। सबै सुखधाम, शान्तिधाममा हुन्छन्। रावण राज्यमा सबै दुःखी छन्। देवताहरू वाममार्गमा जान्छन् त्यसैले गिर्न थाल्छन्। देखाइन्छ— सुनको द्वारिका पानी तल गयो। यो चक्र घुमिरहन्छ। नयाँ माथि आउँछ भने पुरानो तल जान्छ। फेरि सत्ययुग तल जान्छ भने कलियुग माथि आउँछ। सत्ययुग फेरि माथि कहिले आउँछ? ५ हजार वर्ष पछि। बच्चाहरूको बुद्धिमा यो सारा ज्ञान आएको छ। ज्ञान त सहज छ। केवल योगको लागि मेहनत गर्नु पर्छ। कसैले धेरै याद गर्छन्, कसैले थोरै याद गर्छन्। त्यसैले माता-पिताले बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ— लौकिक सम्बन्धीहरू सँग पनि सम्बन्ध निर्वाह गर्नु पर्छ। आज नभए भोलि उनीहरूको बुद्धिमा बस्नेछ। देख्छन् यो त ठीक हो। एक बाबालाई याद गर्नु छ। कुनै पनि साधु-सन्त आदिलाई याद गर्नु छैन। याद चैतन्यको पनि गर्छन् भने जडको पनि गर्छन्। सत्ययुगमा कसैमा पनि मोह रहँदैन। वहाँ मोहजित रहन्छन्। यहाँ सबै सँग मोह रहन्छ। फरक छ नि। ड्रामामा हरेक युगको रीति-रिवाज आ-आफ्नो छ। यो बाबा बसेर सम्झाउनुहुन्छ किनकि बाबा नै ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ। हुन् यिनी पनि बाबा, उहाँ पनि बाबा। उहाँ पनि रचयिता, यिनी पनि रचयिता। ब्रह्माद्वारा रचनुहुन्छ। गोद लिनुहुन्छ। गोद लिनु अर्थात् आफ्नो बनाउनु। शूद्र धर्मवाला, जसको धेरै जन्मको पनि अन्त्यको जन्म हो, उनलाई बाबाले गोद लिनुहुन्छ। तिमी

बच्चाहरूले बाबालाई जानिसकेका छौ र बाबाद्वारा सृष्टिचक्रलाई पनि जानिसकेका छौ। बाबाद्वारा के वर्सा मिल्छ, त्यो पनि जानिसकेका छौ। तिमी ठूला छौ, बुझेका छौ त्यसैले गोद लिएका छौ। नबुझी गोद कसरी लिन्छौ। कसैको आफ्नो बच्चा छैन भने अरूलाई आफ्नो बनाउँछन्। धनवानको नै बच्चा बन्छन्। गरिबको कहाँ बन्छन् र! बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई बच्चा चाहिन्छ। अवश्य गोद लिनुहुन्छ। यो पनि तिमीलाई थाहा छ – गोदमा उनलाई लिनुहुन्छ जसलाई कल्प पहिले लिनु भएको थियो। जो कल्प पहिले पार्ट चलेको थियो, त्यही अभिनय दोहोरिँदै जान्छ। जब मेरो बन्छन् अनि उनलाई पढाउँछु। बाबालाई र घरलाई याद गर। सुखधाम र शान्तिधामलाई याद गर्न धेरै सहज छ। तर बुद्धि धेरै विशाल हुनुपर्छ। साना बच्चाहरूले बुझ्न सक्दैनन्। उनीहरूले केवल बाबा, बाबा भन्छन् अरू कसैको पासमा जादैनन्। यहाँ त सबै छ गुप्त कुरा समझ पनि छ— बुद्धिलाई तागत मिल्छ। तागत मिल्नाले सुन जस्तो बन्छन्। कुनै कमजोर छन् भने उनलाई सुनको घोल पिलाउँछन्। सुनको पानी पनि बनाउँछन्। यहाँ त तिमीलाई रूहानी ज्ञान मिलिरहेको छ। यही ज्ञान नै आम्दानी हो। ज्ञान त सबैलाई एउटै मिल्छ, फेरि जति पुरुषार्थ गरून्। यसमा अलमल पर्ने वा हडबडाउने कुनै कुरा छैन। केवल बाबाको बन्नु पर्छ। बाबाको वर्सालाई याद गर्नु पर्छ। सारा दिन त निरन्तर याद गर्न सक्दैनन्। धन्दा आदि पनि गर्नु पर्छ। कसैको त धन्धा आदि पनि छैन, फेरि पनि याद गर्न सक्दैनन्। कर्मातीत अवस्था नभएसम्म, पुरुषार्थ गरिरहनु पर्छ। त्यो वायुमण्डल देखिन्छ। सम्झन्छन्— अब समय नजिक आउँदै छ। जब धेरै दुःख आउँछ तब भगवान्लाई याद गरिरहने छन्। मृत्यु सामुन्ने देखिन्छ। तिमीहरूमा पनि सबैलाई आफ्नो अवस्था थाहा हुन्छ, मेरो कमाई कम छ। योग भएमा आत्माबाट मैला निस्कदै जान्छ। फेरि बाबाले पनि बुद्धिको ताला खोल्दै जानु हुन्छ। मनुष्यले बिमारीमा ईश्वरलाई याद गर्छन्, डर हुन्छ। सबैले उहाँको याद गराउँछन्— राम भन, राम भन। बाबा पनि भन्नुहुन्छ— बाबा र वर्सालाई याद गर्दै गर। एक अर्कालाई सावधान गरेर उन्नति प्राप्त गर्नु छ। यस्तो होइन पुरुष चलून्, स्त्रीलाई नचलाऊन्। यो जोडा हो हाफ पार्टनरको, तर आजकल हाफ पार्टनर पनि सम्झदैनन्। कसै-कसैले इज्जत राख्छन्। नत्र आजकल बच्चाहरू यस्ता निस्केका छन्, जसले पिताको सम्पत्तिलाई उडाइदिन्छन्, आमालाई सोध्दैनन्। वहाँ त यी सबै कुरा हुँदैनन्, कहिल्यै दुःख हुँदैन। यहाँ पहिले-पहिले दुःख नै मिल्छ, विवाह गन्यो अनि लाग्छन् काम विकारमा। देवीलाई तरवार आदि देखाउँछन्। वास्तवमा यो हो ज्ञानको अलंकार। स्वदर्शन चक्र पनि देवताहरूको होइन। यो तिमी ब्राह्मणहरूको हो। गदा पनि तिमी निशानी हो। ज्ञानको गदाबाट तिमीले माया माथि विजय प्राप्त गर्छौ। बाँकी त्यहाँ यस्ता चीजहरूको आवश्यक रहँदैन। त्यहाँ धेरै आनन्दले रहन्छन्। तपस्या गर्नु पर्ने आवश्यकता छैन। त्यो त तपस्याको फल हो। सूक्ष्मवतनमा हुन्छन् फरिस्ता। त्यो हो फरिस्ताको दुनियाँ। यहाँ फरिस्ता रहँदैनन्। देवताहरूलाई देवता भनिन्छ। उनीहरू हुन् फरिस्ता र यहाँ छन् मनुष्य। सबैको बेग्ला-बेग्लै सेक्सन छ। सत्ययुगमा देवताहरूले राज्य गर्छन्। त्यो हो आवाजको दुनियाँ। सूक्ष्मवतनमा हुन्छ इशाराको दुनियाँ। दुनियाँ पनि ३ छन्, मूलवतन, सूक्ष्मवतन, स्थूल वतन। तीनलोक भन्छन् नि। तिमी बुद्धिमा यो यथार्थमा छ। मनुष्य त सुनेका कुरामा चल्छन्। तिमीले राम्ररी जान्दछौ यो दुनियाँको चक्र कसरी घुम्दछ। तीनै लोकलाई जान्दछौ। बाबा बाहेक आदि-मध्य-अन्त्यको

रहस्य कसैले बताउन सक्दैन। कोही पनि त्रिकालदर्शी छैनन्। यो कहाँ कसैले जान्दछन् मूलवतनमा आत्माहरू कहाँ कसरी रहन्छन्। तिमीलाई थाहा छ— त्यहाँ आत्माहरूको वृक्ष हुन्छ। त्यहाँबाट नम्बरवार आउँछन्। हामी सबै आत्मा बच्चाहरू शिवबाबाका माला हौं। जसरी वंशवृक्ष बनाउँछन्। क्रिश्चियनहरूले पनि वृक्ष बनाउँछन्। खुशी मनाउँछन्। क्राइस्टको जन्मदिन मनाउँछन्। अहिले तिमीले कसको जन्म दिन मनाउछौ? मनुष्यहरूलाई यो थाहा नै छैन हाम्रो धर्म स्थापक को हुन्? र सबै धर्म स्थापन गर्नेहरूको हिसाब-किताब निकाल्छन्। देवी-देवता धर्म कसले स्थापना गरे, यो कसैलाई थाहा छैन। बाबा बसेर सम्झाउनुहुन्छ, धेरै संख्या माताहरूको छ। शक्तिहरूको मान बढाउनु पर्छ। यस्तो होइन हामीलाई देह-अभिमान आओस्, हामी होसियार छौं। होइन। फेरि पनि मान राख्नु पर्छ माताहरूको। नाम नै छ ब्रह्माकुमारी विश्व विद्यालय। ज्ञानको कलश माताहरूको शिरमा राख्नुहुन्छ। उनी तीक्ष्ण छन्। सरस्वतीको हातमा सीतार दिइएको छ। कृष्ण र सरस्वतीको सम्बन्धको विषयमा पनि थाहा छैन। सरस्वती ब्रह्माकी पुत्री हुन्। यो पनि कसैलाई मुश्किलले थाहा हुन्छ। हरेक कुरा राम्रो सँग सम्झाइन्छ।

बाबाले सम्झाउनु भएको छ— यो ज्ञानयोगबाट बाहेक कसैले पनि मुक्ति-जीवन मुक्ति पाउन सक्दैनन्। अरू सबैले त पढ्दैनन् पनि। हरेकले आफ्नो हिसाब-किताब चुक्ता गर्नु छ। पापको दण्ड त मिल्छ नै। दुनियाँले यो बुझ्दैनन्, अहिले परिवर्तनको समय हो। तिम्रो सबै पापको हिसाब-किताब चुक्ता हुन्छ। भविष्यको लागि यति जम्मा गर्नु छ जो आधा कल्प चलन सकोस्। सारा पुरुषार्थ अहिले नै गर्नु छ। बाबा भन्नुहुन्छ सबै कुरा बलिहार गरिदियौ भने त्यसको फल २१ जन्मको लागि मिल्छ। गरिबहरूले तुरुन्त सौदा गर्न सक्छन्। जसको पासमा लाख-करोड छ, बुद्धिमा बस्न सक्दैन। बाबाले केही लिनुहुन्न। भन्नुहुन्छ — तिमी ट्रस्टी भएर सम्भाल। तिमी श्रीमत्तमा चल। म त जागृत छु। कसैले जिउँदै पनि ट्रस्टमा दिन्छन्। सम्झन्छन् अचानक मरें भने झगडा पर्छ। बाबा पनि जीवित बस्नु भएको छ। भन्नुहुन्छ— बाबाका बनेर निर्देशन लेऊ। यो गरूँ वा नगरूँ। बाबा राय दिनुहुन्छ ठीक छ यो गर— हरेकको अवस्थामा निर्भर छ। कसैले वकस पनि दिन्छन्। मोह पनि धेरैमा छ, जो आफ्नो पाउमा हुन्छ उसलाई पनि दिन्छन्। बाबाको पासमा कोही चलाक पनि छन्— बच्चालाई बाँडेर बाँकी आफ्नो लागि राख्छन्। बस हामी त्यसबाट चल्छौं। यस्तो पनि गर्छन्। उहाँ त बेहदका बाबा हुनुहुन्छ। हरेक बच्चाहरूलाई जान्नुहुन्छ, ड्रामालाई पनि जान्नुहुन्छ। सम्झनुहुन्छ— यसमा पैसाको आवश्यकता छैन। ती सैनिकहरूमा सरकारको धेरै खर्च हुन्छ। तिम्रो खर्च केही पनि छैन। रात-दिनको फरक छ। तिमीलाई थाहा छ— यो सारा सम्पत्ति आदि खतम भएर जान्छ। हामीलाई धर्ती नै नयाँ सतोप्रधान चाहिन्छ। अहिले त तमोप्रधान छ। लक्ष्मीको आह्वान गर्छन्, अनि सारा घरको सफाई गर्छन्, शुद्ध घरमा देवी आउन्।

बाबाले सम्झाउनु भएको छ देवताहरूले यस धरतीमा पाउ राख्न सक्दैनन्। उनीहरूले केवल साक्षात्कार गराउँछन्। साक्षात्कारमा पाउ धरतीमा कहाँ हुन्छ र! मीराले पनि ध्यानमा देखिथन्। यहाँ कुनै देवता आउन सक्दैनन्। देवता सत्ययुगमा हुन्छन् कलियुगमा फेरि उनका विरोधी हुन्छन्। देवता र असुरको लडाईं हुँदैन। वास्तवमा यो हो माया सँग लडाईं। योगबलबाट माया माथि विजय प्राप्त गराउने, सर्वका

सद्गति दाता एक बाबा हुनुहुन्छ। सबैभन्दा पहिला हुन्छ नै रुद्र माला। त्यहाँ यस माला लाई कसैले जान्दैनन्। तिमीले संगममा नै जान्दछौ, ब्राह्मणको माला बन्न सक्दैन। पछि छ फेरि विष्णुको माला। यो सबै हो विस्तारको कुरा। कसैले भन्छन् हामीलाई धारणा हुँदैन। ठीक छ कुनै हर्जा छैन। बाबालाई याद गर्नु त सहज छ नि। तिमीले बाबालाई कसरी भुल्दछौ। जुन बाबाबाट स्वर्गको वर्सा मिल्छ। ठूलो आम्दानी छ। फेरि पनि मायाले बुद्धिको योग हटाइदिन्छ। प्रियतम जसले शृंगार गराएर महारानी बनाउनुहुन्छ, यस्ता प्रियतमलाई भुल्दछौ। आधाकल्प मायाको राज्य चल्छ। अहिले तिमीले माया माथि विजय प्राप्त गरेर जगतजित बन्छौ।

यो सारा दुनियाँ कसरी चल्छ— तिमीले आदि देखि अन्त्य सम्म जान्दछौ। नाटक हेरेर आउँछन्, त्यसबाट थाहा हुन्छ अब यसपछि यो दृश्य हुन्छ। यसमा यस्तो हुँदैन। तिमीलाई थाहा छ सेकेन्ड पछि सेकेन्ड जुन चल्छ त्यो ड्रामा। ड्रामाको पटरीमा मजबूत रहनु पर्छ। जे कुरा हुन्छ, ड्रामा। दुःखी हुने कुनै कुरा छैन। कसैले शरीर छोड्यो उसले गएर आफ्नो पार्ट खेल्नु पर्छ। एक शरीर छोडेर अर्को लियो। तिम्रो बुद्धिमा यो स्वदर्शन चक्र घुमिरहनु पर्छ। तिमीले शंखध्वनि गर्नु पर्छ, बाबाको परिचय दिनु पर्छ। हातमा चित्र होस्, यी लक्ष्मी-नारायण भारतवर्षको मालिक थिए। अहिले कलियुग छ। फेरि बाबा आउनु भएको छ— राज्य-भाग्य दिन। हामी बह्माकुमार-कुमारीले पढिरहेका छौं, हजुरबुवाबाट वर्सा लिइरहेका छौं। तिमीले पनि लिनु छ भने लेऊ। यो हो तिम्रो निमन्त्रण फेरि धेरै आउँछन्, वृद्धि हुँदै जान्छ। शिवजयन्तीमा पनि राम्रो आवाज हुन्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) ड्रामाको पटरीमा मजबूत रहनु पर्छ। कुनै पनि कुरामा दुःखी हुनु हुँदैन। सधैं प्रसन्न रहनु छ।
- २) एक-अर्कालाई सावधान गरेर उन्नति प्राप्त गर्नु छ। धन्धा आदि गरेर पनि बाबाको यादमा रहने पुरुषार्थ गर्नु पर्छ।

वरदानः— सेवाको बन्धनद्वारा कर्मबन्धनलाई समाप्त गर्ने विश्व सेवाधारी भव

प्रवृत्तिमा रहँदा कहिल्यै पनि यो नसम्झ हिसाब-किताब छ, कर्म बन्धन छ.... तर यो पनि सेवा हो। सेवाको बन्धनमा बाँधिनाले कर्म-बन्धन समाप्त हुन जान्छ। जबसम्म सेवाभाव हुँदैन तबसम्म कर्म बन्धनले खिच्छ। कर्मबन्धन भयो भने दुःखको लहर आउँछ र सेवाको बन्धन भयो भने खुशी हुन्छ। त्यसैले कर्म बन्धनलाई सेवाको बन्धनद्वारा समाप्त गर। विश्व सेवाधारी विश्वमा जहाँ पनि छन्, विश्व सेवाको लागि छन्।

स्लोगनः— आफ्नो दैवी स्वरूपको स्मृतिमा रह्यौ भने तिमी माथि कसैको व्यर्थ नजर जान सक्दैन।